OUT OF MAP

Narratives feministes de l'espai públic

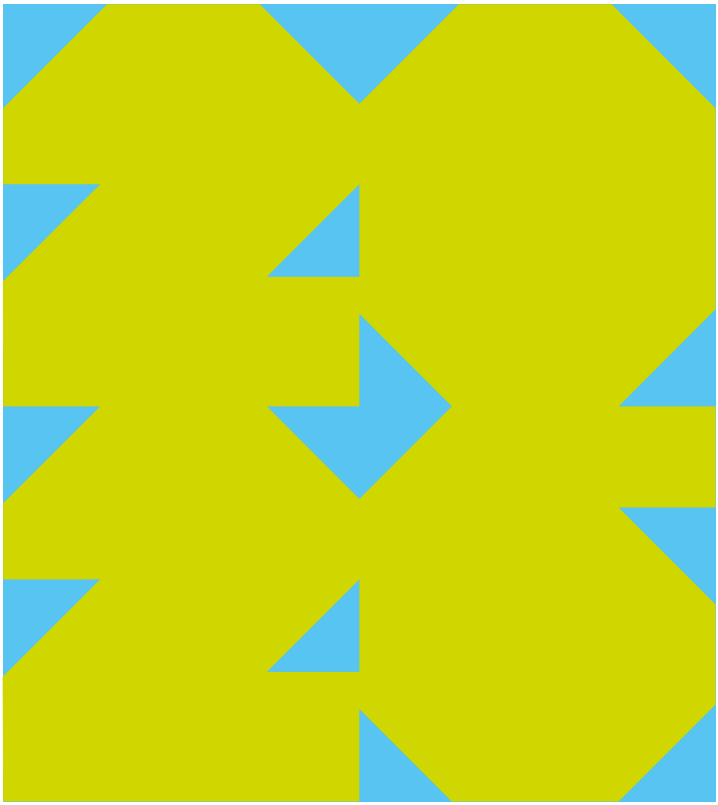

Fins el 7 de novembre de 2026
Centre cívic Sagrada Família

Commissariat: RHIZOMA Design and Research Lab

Adaptació a Lectura Fàcil: Anna Hernández i Laia Vidal (Associació Lectura Fàcil)

Maquetació: Carme Guiral

Aquest logotip identifica els materials de Lectura Fàcil que segueixen les directrius internacionals de l'IFLA (International Federation of Library Associations and Institutions) i d'Inclusion Europe quant al llenguatge, el contingut i la forma, amb l'objectiu de facilitar-ne la comprensió. L'atorga l'Associació Lectura Fàcil (www.lecturafacil.net).

Sumari

Introducció 5

«Don’t you know you better run, run, run, run, run...» 9

«People have the power» 12

«Una cambra pròpia» 15

Què podem fer per recuperar un espai? 16

«Still I rise» 18

«They paved paradise and put up a parking lot» 21

«Les eines de l’amo mai desmuntaran la casa de l’amo» 24

«Like a bridge over troubled water» 29

Introducció

Què vol dir que un espai públic
tingui en compte les necessitats de totes les persones?

Els espais públics són els llocs
que compartim amb altres persones,
com ara els carrers, les places i els parcs.

Però no tothom els pot utilitzar de la mateixa manera.

Per exemple, algunes persones tenen por
de caminar soles de nit,
altres no poden entrar en un edifici perquè hi ha escales
i altres no troben llocs on seure o descansar.

«Out of map. Narratives feministes de l'espai públic»
és una exposició que recull les experiències
de diferents persones quan utilitzen aquests espais.

Mostra què hi fan, quins problemes hi troben
i quins canvis hi voldrien fer.

L'exposició vol donar a conèixer situacions
que sovint no es tenen en compte
quan es decideix com han de ser els carrers, les places
i altres llocs comuns de la ciutat.

L'exposició presenta 92 postals
seleccionades entre més de 150 que hem rebut.

Provenen de més de 40 països dels 5 continents.

Cada postal explica una experiència
o una situació relacionada amb els espais comuns,
és a dir, amb els espais que compartim amb altres persones.

Pot parlar d'un lloc concret
o d'alguna cosa que ha viscut una persona,
mostrar un problema o proposar un canvi.

Les postals s'organitzen en 7 grups:

- «Don't you know you better run, run, run, run, run»
- «People have the power»
- «Una cambra pròpia»
- «Still I rise»
- «They paved paradise and put up a parking lot»
- «Les eines de l'amo mai no desmuntaran la casa de l'amo»
- «Like a bridge over troubled water»

Les postals ens ajuden a pensar en situacions
que vivim cada dia:

- Ens sentim segures quan caminem soles pel carrer?
- Podem utilitzar els carrers i les places
  si tenim una discapacitat?
- Tenim llocs on seure, descansar i protegir-nos
  del sol?
- Podem accedir als edificis i als serveis
  que necessitem?
- Tenim espais on trobar-nos amb altres persones?
- Podem explicar els problemes que tenim en un carrer, una
  plaça o un parc i proposar canvis?

Les experiències de les persones són diferents.
Per això, és important escoltar-les
i tenir en compte les necessitats que tenen
quan es decideix com han de ser els espais de la ciutat.

Per exemple, podem necessitar bancs per seure,
zones d'ombra, lavabos, rampes o transport accessible.

Les persones que viuen en un barri
poden proposar canvis als seus carrers, places i parcs.

Aquesta exposició no és només per mirar les postals.
També ens convida a llegir-les, respondre les preguntes
i parlar amb altres persones sobre les situacions
que s'hi expliquen.

Les postals ens permeten conèixer
diferents maneres de viure els espais comuns.

Ens ajuden a identificar problemes i a pensar
quins canvis podem fer
perquè tothom pugui utilitzar aquests llocs
amb més seguretat i comoditat,
i sense dependre d'altres persones.

Com volem que siguin els carrers, les places i els parcs
que compartim?

«Don’t you know you better run, run, run, run, run...»

«És millor que corris, corris, corris, corris, corris...»

«Talking about a revolution», Tracy Chapman

Les postals d’aquesta part de l’exposició
expliquen com les persones poden participar
en els canvis dels carrers, les places i els parcs
que comparteixen amb altres persones.

Poden expressar què no els agrada,
explicar quins problemes hi troben i proposar solucions.

Aquests canvis poden començar amb una persona.
Però, si altres persones tenen el mateix problema,
poden unir-se, parlar-ne i demanar que es resolgui.

Quan moltes persones demanen un canvi,
poden aconseguir que els carrers, les places
i altres espais siguin diferents.

No tothom utilitza aquests espais comuns
de la mateixa manera.

Algunes persones poden caminar soles pel carrer
o seure en una plaça sense tenir por.

Altres tenen por en alguns llocs i, per això,
eviten passar-hi,
caminen de pressa per arribar abans a casa
o estan pendents de les persones que tenen al voltant.

Per saber què podem millorar,
cal preguntar-nos per què passa això.

Per exemple, podem mirar si hi ha prou llum al carrer,
si hi ha gent o si hi ha altres factors que fan
que algunes persones no s'hi sentin segures.

Si diverses persones tenen la mateixa por en un lloc,
poden explicar què els passa i demanar canvis.

Les persones poden fer moltes coses juntes
als carrers, les places i altres espais comuns de la ciutat.

Per exemple, poden quedar en una plaça,
caminar juntes pel carrer, plantar-hi plantes o cuidar un parc.

També poden reunir-se per parlar d'un problema,
explicar què voldrien canviar i demanar solucions.

Quan diverses persones actuen juntes,
els altres poden conèixer el problema
i sumar-se a la proposta.

El que passa a casa, al nostre cos, a la feina
o en la nostra vida privada
pot afectar la manera com ens movem per la ciutat
i utilitzem els espais comuns.

Per exemple, les responsabilitats de casa
poden fer que una persona tingui menys temps
per utilitzar els espais de la ciutat.

A més, alguns llocs que semblen públics
tenen normes semblants a les dels espais privats.

Per exemple, en un centre comercial
es decideix qui hi pot entrar, què s'hi pot fer

i quins productes es poden comprar o consumir.

Per això, és important preguntar-nos:

- Qui pot entrar en aquests espais i qui en queda fora?
- Tothom hi pot estar amb comoditat i seguretat?
- Hi ha persones que no hi són benvingudes
  o que tenen més dificultats per utilitzar-los?
- Podem explicar què no funciona
  i proposar canvis en les normes, els horaris
  o els serveis?

Poder entrar en un espai no vol dir
que tothom el pugui utilitzar de la mateixa manera.
També cal poder-hi estar, fer-hi activitats i expressar
què s'hi podria millorar.

Totes les persones han de poder utilitzar els espais comuns
i participar en les decisions sobre com són i com funcionen.

«People have the power»

«Les persones tenen el poder», Patti Smith

Qualsevol persona pot proposar canvis en un carrer,
una plaça o un altre espai comú.

No cal ser una persona famosa
ni tenir coneixements especials.

Podem començar explicant un problema,
compartint una idea o proposant una manera diferent
de fer les coses.

De vegades, però, cal que diverses persones s'organitzin
i col·laborin per aconseguir un canvi.

Les postals d'aquesta secció mostren
diferents maneres de participar.

Expliquen com les persones s'organitzen,
parlen dels problemes que troben
als espais comuns de la ciutat
i proposen o fan canvis.

Cada persona coneix els espais comuns
des de la seva experiència.

Per exemple, una arquitecta pot explicar
com s'ha dissenyat una plaça,
una persona que viu al barri pot explicar
què hi passa cada dia
i una treballadora pot parlar de com utilitza
aquell espai durant la feina.

Les seves experiències són diferents i, per tant,
poden tenir opinions diverses sobre un mateix lloc.

Quan es planifica una ciutat, es fan plans i normes
amb l'ajuda de persones expertes.
Però aquests plans no sempre tenen en compte
tot el que passa cada dia als carrers, les places
i altres espais.

Les persones s'hi troben, hi fan activitats, es relacionen,
es discuteixen i s'ajuden.
Per això, és important escoltar a qui utilitza aquests espais
i conèixer les seves experiències.

Així podem entendre millor què necessiten
i quins canvis proposen.

Participar vol dir poder expressar la nostra opinió,
explicar què ens ha passat
i escoltar què pensen els altres.

També vol dir poder fer propostes
i participar en les decisions.

Perquè això sigui possible,
cal que hi hagi espais i moments on tothom pugui parlar.

Quan un grup pren decisions,
no s'ha de tenir en compte només l'opinió
de les persones que tenen un càrrec o més poder.
Tothom ha de poder explicar què pensa i què sap.

Participar és parlar, escoltar i decidir amb altres persones.

Això és important per a la democràcia,
perquè permet que les persones
expressin les seves opinions
i participin en les decisions que afecten la ciutat
i la seva vida .

«Una cambra pròpia»

Virginia Woolf

Virginia Woolf va escriure
que les dones necessiten tenir una cambra pròpia.

Volia dir que necessiten un espai
on poder estar tranquil·les, pensar
i fer les seves coses sense que ningú les molesti.

Però no totes les persones tenen un lloc
on se senten segures i lliures.

Algunes dones tenen por a casa o quan caminen pel carrer.
Altres no poden entrar en alguns llocs
o no s'hi senten benvingudes.

Aquesta part de l'exposició parla
de com les persones poden tornar a utilitzar aquests espais
i fer-hi activitats.

Els carrers, les places, els monuments
i els noms dels carrers
ens expliquen part de la història d'una ciutat.
Però no totes les persones i les seves històries
són reconegudes de la mateixa manera.

Per això, l'exposició ens convida a preguntar-nos:
quines persones apareixen
quan expliquem la història d'una ciutat?
quines històries coneixem i quines no s'han explicat?

Recuperar un espai pot voler dir
donar a conèixer històries que abans no s'explicaven.

També pot voler dir utilitzar un lloc
on abans algunes persones no podien entrar,
parlar o fer activitats amb llibertat.

Què podem fer per recuperar un espai?

Les postals mostren diferents maneres
de tornar a utilitzar els espais comuns.

Per exemple, podem:

- Seure en un lloc on la gent acostuma a passar de pressa.
- Ballar o fer una activitat en una plaça.
- Canviar el nom d'un carrer o d'un altre lloc.
- Netejar i cuidar un espai abandonat.
- Explicar els records que tenim d'un lloc.
- Reunir-nos amb altres persones per fer una activitat.
- Caminar pel carrer amb tranquil·litat i sense por.

Aquestes accions
poden fer que més persones utilitzin un espai
i que s'hi facin activitats diferents de les habituals.

No només les persones que tenen un càrrec o autoritat
han de poder decidir què es fa en un lloc.

Les persones que hi viuen o que l'utilitzen
també han de poder explicar què necessiten
i proposar canvis.

Un espai comú ha de permetre
que les persones hi puguin estar i fer activitats
amb llibertat.
També ha de tenir en compte
que no tothom té les mateixes necessitats.

Les obres d'aquesta secció
mostren diferents maneres d'utilitzar aquests espais.
Poden ser carrers, jardins, places, murs
o altres llocs on les persones es troben, descansen,
fan activitats o passen una estona soles.

Les postals expliquen què fan les persones en aquests llocs,
quins records hi tenen i com els utilitzen.

L'exposició ens convida a pensar
si tothom pot utilitzar els espais comuns
i què podem fer perquè més persones s'hi sentin segures,
benvingudes i lliures per fer-hi activitats.

«Still I rise»

«Encara em llevo», Maya Angelou

Maya Angelou va escriure sobre dones
que han patit violència i que, malgrat això,
continuen parlant i participant en la vida pública.

Aquesta secció de l'exposició
parla de les diferents maneres de protestar
i de defensar el dret a utilitzar els espais comuns.

Els carrers, les places i altres espais comuns
tenen normes que indiquen què s'hi pot fer
i qui hi pot estar.

Però no totes les persones poden utilitzar aquests espais
amb la mateixa llibertat.

Per a algunes dones, persones *queer*, és a dir,
persones que no s'identifiquen
amb les idees tradicionals sobre l'orientació sexual
o la identitat de gènere,
migrants i persones amb discapacitat,
estar en aquests llocs pot ser difícil.

Algunes poden patir rebuig, sentir-se vigilades
o tenir problemes per fer-hi activitats.

Per això, poder caminar pel carrer, quedar-se en una plaça
o fer activitats amb altres persones
pot ser una manera de defensar el dret
a utilitzar aquests espais.

Les postals d'aquesta secció
mostren diverses formes de protesta.

Per exemple, fer una manifestació, portar una pancarta,
ocupar un espai amb altres persones
o expressar una opinió en veu alta.

Però no sempre cal fer una manifestació per protestar.

També podem mostrar desacord amb accions del dia a dia, com ara
seure en una plaça, ballar al carrer,
cuidar un espai o continuar anant a un lloc
on algunes persones no ens volen.

Aquestes accions mostren
que no tothom accepta les mateixes normes
i que hi ha altres maneres d'utilitzar els espais comuns.

Resistir també pot voler dir reunir-se amb altres persones
i ajudar-se les unes a les altres.
Quan les persones expliquen què els ha passat,
poden descobrir que han viscut situacions semblants.

Això els pot ajudar a entendre
els problemes que comparteixen i a buscar solucions juntes.

Per exemple, poden quedar en un lloc,
participar en una activitat
o acompanyar-se quan tenen un problema.

Les obres d'aquesta secció mostren
que hi ha moltes maneres de protestar
i defensar el dret a utilitzar els espais comuns.

De vegades, fer-ho vol dir manifestar-se;
altres vegades, vol dir continuar anant a un lloc,
expressar-se amb llibertat
i compartir aquests espais amb els altres.

«They paved paradise and put up a parking lot»

«Van pavimentar el paradís i van fer un aparcament»,
Joni Mitchell

La cantant Joni Mitchell parla d'un lloc
que abans tenia arbres i espais naturals,
però que va canviar quan es va cobrir el terra amb asfalt
i s'hi van construir edificis i carreteres.

Quan transformem un lloc,
canvia la manera com les persones, les plantes
i els animals hi poden viure.

Per exemple, si cobrim el terra amb asfalt,
l'aigua de la pluja té més dificultats per arribar al sòl.

Si tallem arbres, perdem l'ombra
que ens protegeix de la calor
i els llocs on viuen alguns animals.

Aquesta part de l'exposició parla de com podem tenir ciutats que
cuidin tant les persones com la natura.
Aquesta manera de pensar s'anomena «ecofeminisme».

L'ecofeminisme defensa que cal cuidar la natura
i les persones.
També assenyala que alguns grups,
com les dones, els pobles indígenes,
les persones racialitzades i les que cuiden altres persones,
han patit situacions de desigualtat.

A les ciutats també hi ha natura:
arbres, plantes, jardins, terra, aigua, insectes i ocells.

Aquests elements són importants per a la vida diària.
Els arbres ens donen ombra quan fa calor,
les plantes creixen als jardins
i els ocells fan nius als arbres i en altres llocs.

Sota el terra hi ha arrels i, quan plou,
l'aigua pot arribar al sòl i alimentar les plantes.

A més, les persones cuiden aquests espais
i també cuiden altres persones.

Per exemple, reguen les plantes, tenen cura dels animals
i ajuden persones que ho necessiten.

Les postals d'aquesta secció
mostren com han canviat els espais naturals
i què hem perdut quan s'hi han construït carrers i edificis.

També parlen dels arbres, les plantes, l'aigua, la terra
i les tasques de cura que formen part de la vida a la ciutat.

Una ciutat que té en compte les idees de l'ecofeminisme
disposa d'espais verds, arbres i plantes,
i té cura de l'aigua i del sòl.

També ofereix llocs on les persones poden caminar,
descansar i trobar-se.

Aquesta ciutat té en compte
que totes les persones necessitem ajuda
en alguns moments de la vida,
per exemple, quan som petites, quan ens fem grans
o quan estem malaltes.

No es tracta de construir cada vegada més
ni d'utilitzar els recursos naturals sense límits.
Es tracta de cuidar els llocs on vivim
i aprofitar millor els espais que ja tenim.

Podem arreglar un espai que està en mal estat,
cuidar els arbres i les plantes, plantar-ne de nous on falten
i crear més zones d'ombra.

També podem compartir i cuidar els carrers, les places
i els jardins.

Les obres d'aquesta secció
ens conviden a pensar com podem recuperar la natura
que s'ha perdut a les ciutats
i crear espais que tinguin en compte
les necessitats de les persones, les plantes i els animals.

«Les eines de l'amo mai desmuntaran la casa de l'amo»

Audre Lorde

Audre Lorde parla de com podem canviar
les situacions injustes.

Per fer-ho, no podem continuar fent les coses
de la mateixa manera.
Cal mirar com s'organitzen els espais comuns
i qui pot utilitzar-los.

Les normes indiquen què podem fer als carrers
i a les places.
Els mapes indiquen on són aquests llocs.
Els monuments i els noms dels carrers
recorden algunes persones i alguns fets.
Les fronteres separen uns territoris d'uns altres.
Els costums indiquen com fem les coses.
Les institucions prenen decisions i creen normes.

Aquestes decisions poden facilitar
que algunes persones utilitzin els espais comuns.
En canvi, altres poden tenir-hi més dificultats.

Per exemple, hi ha persones
que no apareixen als monuments ni als noms dels carrers.
De vegades, tampoc se les escolta
quan es prenen decisions.

Les postals d'aquesta secció parlen dels carrers,
les places i altres espais comuns des de 3 punts de vista:

- La mirada decolonial ens ajuda a entendre
  què va passar quan uns països
  van conquerir altres territoris
  i van decidir com s'havien d'organitzar.
  També ens convida a escoltar les persones
  i les comunitats que no han pogut
  explicar la seva història.
- La mirada antisistèmica parla
  de les diferències entre les persones.
  Algunes tenen més diners, més poder
  o més oportunitats que altres.
- La mirada antipatriarcal parla de les desigualtats
  entre homes i dones.
  Durant molts anys, els homes han tingut més poder.
  Per això, les dones han tingut menys llibertat
  i han patit situacions de control i violència.

Aquestes 3 mirades ens ajuden a fer preguntes
sobre la ciutat:

- Qui decideix els noms dels carrers?
- Qui decideix què es construeix en una plaça?
- Qui pot utilitzar aquests espais?
- Quines persones recordem als monuments?
- Quines persones no hi apareixen?

Al llarg de la història, diferents persones i grups
han decidit com s'utilitzen els carrers i les places.
Aquestes decisions han donat més poder
a algunes persones que a unes altres.

La mirada decolonial ens convida a preguntar-nos
quines històries coneixem i quines no.

Durant molts anys, algunes comunitats
no han pogut explicar què els ha passat.
Per això, és important escoltar-les.

Poden explicar com vivien, què va passar als seus territoris
i quines tradicions tenen.
Així podem conèixer altres parts de la història.

El patriarcat és una manera d'organitzar la societat
en què els homes tenen més poder que les dones.

Lluitar contra el patriarcat vol dir
denunciar les situacions en què les dones
pateixen desigualtat, control o violència.

Per exemple, quan algú vol decidir què pot fer una dona,
on pot anar o amb qui pot estar.

També podem preguntar-nos
per què alguns treballs no es valoren prou,
per què moltes tasques de cura
les fan sobretot les dones
i per què algunes persones apareixen als llibres,
als monuments i als noms dels carrers,
mentre que altres no hi apareixen.

Les postals d'aquesta secció mostren diferents maneres
de respondre a aquestes desigualtats.

Parlen de protestes, de recordar fets del passat,
de mantenir les tradicions, de fer art
i de cuidar altres persones.

Quan les persones no estan d'acord amb una situació,
es poden reunir en un carrer o una plaça per protestar.
Poden explicar què ha passat i què volen canviar.

Aquests espais serveixen per expressar
el desacord amb les normes que considerem injustes.

Els carrers i les places també ens permeten reunir-nos,
parlar amb altres i escoltar les seves opinions.
Així podem compartir idees i pensar
com volem canviar les coses.

Aquestes obres mostren canvis
que han començat perquè algunes persones
han decidit dir prou a una situació injusta.

Davant d'aquestes obres, podem preguntar-nos:
Com volem que siguin els nostres carrers
i les nostres places?
Què hi volem fer?
Quines persones i quins fets volem recordar?

Per imaginar altres maneres de viure la ciutat,
podem conèixer les experiències d'altres persones
i comunitats.

Les seves idees ens poden ajudar a decidir
què volem canviar i com volem
que siguin els espais comuns en el futur.

«Like a bridge over troubled water»

«Com un pont sobre aigües turbulentes»

«Bridge over troubled water», Simon & Garfunkel

Un pont permet passar d'un costat a l'altre.
De vegades, per fer aquest camí, necessitem ajuda.

A la vida, hi ha persones que ajuden
i en cuiden d'altres.

Per exemple, les ajuden a caminar, a moure's
o a fer activitats.
Les escolten, les acompanyen o les ajuden quan tenen por
o necessiten alguna cosa.

Aquesta feina és molt important.

Les postals d'aquesta secció parlen de les persones
que en cuiden d'altres
i dels espais comuns on fan aquesta feina.

Les persones que cuiden poden ser mares, pares, avis, àvies,
filles, veïns i veïnes, treballadores de la llar,
persones voluntàries o professionals de la salut.

Cuiden infants, persones grans, amb discapacitat, malaltes
o que necessiten ajuda.

Moltes d'aquestes tasques no es veuen,
però no es fan només a casa.
Es fan als autobusos, a les sales d'espera,
a les portes de les escoles, als parcs, als mercats
i als carrers.

Cuidar una persona pot voler dir portar-li les bosses,
ajudar-la a caminar, preparar un desplaçament,
acompanyar-la, donar-li menjar o escoltar-la.

També pot voler dir ajudar-la a entendre alguna cosa,
tranquil·litzar-la quan té por o ajudar-la a rentar-se.

Aquestes tasques es fan cada dia, a casa i fora de casa.

Per això, la manera com estan fets els carrers
i les places pot facilitar o dificultar la feina de cuidar.

Per exemple, pot ser més fàcil o més difícil caminar,
arribar als llocs, fer activitats, descansar o esperar.

Els espais comuns han de tenir en compte
les necessitats de les persones que cuiden
i de les persones que necessiten ajuda.

Per facilitar aquesta feina, cal que hi hagi bancs per seure,
ombra, lavabos, rampes i passos segurs per creuar el carrer.

També calen bona il·luminació, serveis a prop,
llocs tranquils, zones de joc,
espais per protegir-se de la calor i del fred,
transports accessibles i llocs on poder esperar.

Aquests espais i serveis
ajuden les persones a caminar, descansar, esperar
i cuidar-ne d'altres.

Les obres d'aquesta secció ens fan pensar
en la importància de cuidar.

Cuidar forma part de la vida de moltes famílies i comunitats.

Per cuidar una persona, cal tenir temps i llocs adequats.
Cal poder seure, descansar i esperar mentre l'acompanyem.

Barcelona
2026
Capital Mundial
de l'Arquitectura

ACTIVITAT ORGANITZADA PER

Barcelona | fundació mies van der rohe barcelona

PATROCINADOR PRINCIPAL

hp

PATROCINADORS OFICIALS

cellnex | iGuzzini | VELUX

UNA INICIATIVA DE

unesco | uia

AMB LA COL·LABORACIÓ DE

Generalitat de Catalunya | MINISTERIO DE VIVIENDA Y AGENDA URBANA

MÉS INFORMACIÓ

www.barcelona.cat/capitalmundialarquitectura